

imper
tinen·
ces·

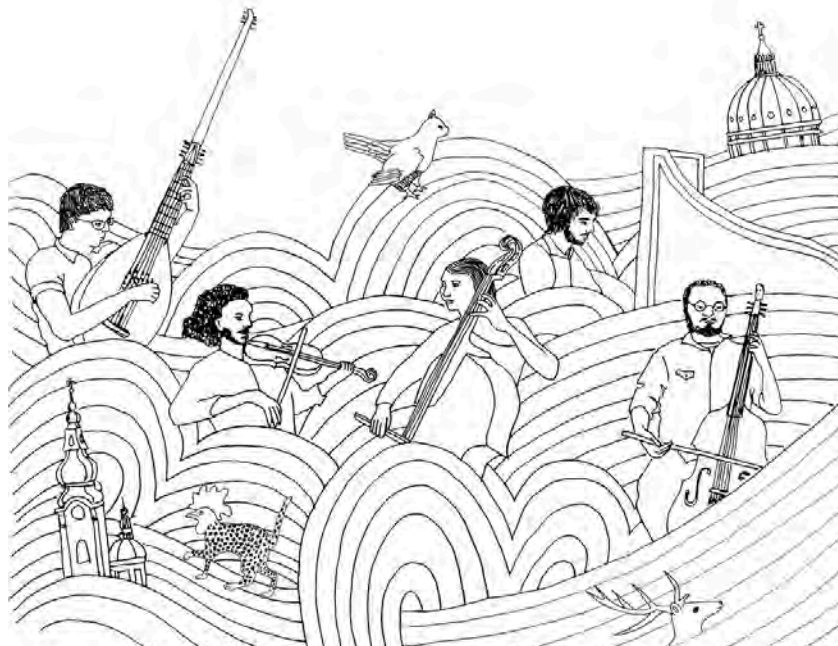
ENREGISTRATS ALS LION STUDIOS
PER ALFRED FERNÁNDEZ PONS

AGRAÏMENTS : LEONARDO GARCÍA ALARCÓN, MARIANA FLORES,
CHIARA BANCHINI, STÉPHANE COHEN, HENRIETTE DUMAS,
ROBIN JOUSSON, JIMENA Y JOAQUIN MOLA, NICOLAS VIGNIER

Photo : Miguel Rodriguez. Illustrations : Andrea Wainer

BESTIARIO

BIBER - DU MONT - FARINA
FRESCOBALDI - KEMPIS - UCCELLINI

Català - English

BESTIARIO

PABLO AGUDO LÓPEZ, VIOLÍ, DIRECCIÓ ARTÍSTICA

EMMA VIGNIER, VIOLONCEL, BAIX DE VIOLÍ

DARIO TAMAYO, CLAVICÈMBAL

LUIS EDUARDO LÓPEZ CORREDOR, TIORBA

ULISES PINEDA, VIOLA DE GAMBA

FLORENCIA ROMERO, VIOLÍ

GABRIEL CANNEVA, VIOLA

SERGIO VALDEOS, GUITARRA

CALI FLORES, PERCUSSIÓ

imper
tinèn
ces

Prefaci

Per Il Baskerville

Fer música és sempre un acte polític, perquè es fa música amb els cossos, i els cossos tenen el poder de canviar les coses, i què és la política, si no la voluntat de canviar les coses?

També és un acte d'amor, perquè crear, materialitzar una idea, és com casar-se, tenir fills o emprendre un viatge a peu: és donar el propi cos a una empresa el final de la qual desconeixem, llançar-se conscientment a una bogeria que ens canviarà profundament, que canviarà el món que ens envolta i que potser ens fa mal, però que sabem inevitable perquè no és una decisió que hem pres, sinó que ens ha pres a nosaltres.

És una odissea: un viatge necessari i necessàriament ple de paranys capaços de fer-nos oblidar aquella espurna inicial, aquell acte d'amor i polític que ens hi va llançar. En realitat, tot és política: cada persona a convèncer, cada formulari a emplenar, cada despesa a afrontar és política. El temps que dediquem a tot això (en lloc de fer-lo servir per a pensar o crear) és política. Cada obstacle entre nosaltres i la nostra música és política perquè defineix els límits de la nostra llibertat, evoca la lluita necessària per a enderrocar-los, ens recorda quant ens costarà.

Però si els diners, el temps i les forces físiques van i venen, l'amor és inesgotable i no ens deixa una altra elecció que la de decidir de quin costat estar, i això és especialment cert per a la música del segle XVII: una poètica que, sense parar i sense pietat, exigeix al seu intèrpret prendre posició, evitar la neutralitat. Estar d'un costat o de l'altre, però estar-hi. Sentir l'emoció en el text, les capes de sentit dipositades per qui el va compondre, per la llengua, el temps, el context, per nosaltres mateixos. Digerir tot això i traduir-ho en so, i el so de nou en emoció, fins a la darrera vibració que, en cessar, es perd en el buit, i hi roman la frustració de no poder atrapar-la sinó amb la memòria – memòria que inevitablement serà traïdora.

La música del segle que va deixar enrere el Renaixement i no va conèixer la revolució industrial és una música crua, bruta, salvatge, sense adorns, una bufetada a la cara, música que ressona igual de bé en un teatre, en un palau, al carrer o en el bosc, perquè comet la impertinència de dir que tots som iguals, que el rei està nu, que tots estem nus davant l'ímpetu desbordant de les emocions, i que, per tant, és il·legítim tot poder que es cregui autoritzat a dir-nos què és pertinent i què no, què és normal i què no, què és just, sant o decorós fer amb els nostres cossos.

En un món que encara lluita immensament per alliberar-se d'aquest poder, l'acte d'impertinència és necessari per a revelar-lo i derrocar-lo. O almenys per a existir malgrat ell, a través d'ell, com un ganivet que li obre el pit mentre s'arrossega en la seva lentíssima agonia.

La impertinència no és un joc, una burla ni un caprici. La impertinència és l'alegria de ser-hi, de saber-se protagonista dins d'una història que ens margina – no un convidat que sempre ha de demanar permís.

Cinc Power Rangers arribats d'una altra dimensió ho han entès, i han vingut a tocar-nos amb tot l'amor del qual en són capaços. Si els pregunteu "quin instrument toques?", la resposta serà "no", així que no ho feu. Pregunteu-li més aviat per què són aquí, quina història contenen. Pertorbadors de classe per necessitat i vocació, realistes visceralment com aquells detectius salvatges d'en Bolaños els noms dels quals alguns en porten, han decidit dir-se Les Impertinences, i no Les Impertinent(e)s, perquè saben que la impertinència és un acte, no una identitat. No s'és impertinent com s'és fill, humà o ésser viu. S'abraça i es fa la impertinència perquè és l'únic camí possible. Idealment, caldria ser impertinent avui per a no haver de ser-ho mai més.

Sobre el disc

A l'inici del segle XVII, la música instrumental europea pren una nova direcció i desenvolupa un llenguatge més lliure, més desbordat. Inspirats per l'òpera, els nous compositors cerquen una manera de transmetre les emocions més extremes sense necessitat de la veu ni del text. Bestiari explora aquest repertori tant a través de la representació animal en la música — en Marco Uccellini amb el seu casament de la gallina i el cucut, o en Carlo Farina, el Capriccio del qual reuneix gos, gat, aviram, soldats, clarins i lires — com també reivindicant el so salvatge d'aquest segle, que empeny les fronteres expressives i els límits de la virtuosisme.

A due bassi

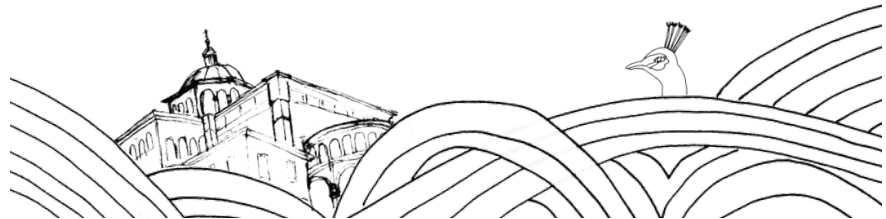
Per a aquest disc hem triat i adaptat obres que corresponen a la geometria del nostre conjunt, en el qual dues veus greus d'arc coexisteixen amb parts separades del baix continu, una formació poc convencional però que es troba en les fonts de l'època. Hem enregistrat, doncs, les Canzoni a due bassi e canto de Girolamo Frescobaldi, però també hem arranjat altres obres confiant el segon dessus a la viola de gamba o al violí, una octava més avall, i hem compost nous baixos disminuïts.

Henry Du Mont, un fil conductor

Hem abordat les peces instrumentals d'Henry Du Mont com un fil conductor, que connecta la música dels diferents compositors tractats. Hi desenvolupem una interpretació fantasiosa però rigorosa d'aquesta part poc explorada de la seva obra.

Biber i la dansa

Com a epíleg d'aquest programa, proposem una versió particular de l'Harmonia Artificioso-Ariosa de Biber, una obra virtuosa i dansaire per a la qual hem decidit convidar dos músics especialistes en música tradicional d'Amèrica Llatina i del Carib. Amb ells hem cercat, dins la tradició viva, les eines per interpretar les danses del segle XVII amb les quals aquesta va conivir.

El programa

1. Pavane XIX des Meslanges a II, III IV et V parties avec la basse continue, Henry Du Mont (1610-1684)

2. L'Emenfrodito, Aria Nona, Op. 3, Marco Uccellini (1603-1680)

3. Canzona terza a due bassi e canto, Girolamo Frescobaldi (1583-1643)

4. Prélude XIV des Meslanges a II, III IV et V parties avec la basse continue, Henry Du Mont (1610-1684)

5. Prélude XVIII des Meslanges a II, III IV et V parties avec la basse continue, Henry Du Mont (1610-1684)

6. Canzona vigesimaquarta detta la Nobile a due bassi e canto, Girolamo Frescobaldi (1583-1643)

7. Symphonia 7, Op. 3, Libro primo, Nicolaus à Kempis (c. 1600-1676)

8. Capriccio Stravagante à 4, Carlo Farina (1600-1639)

9. Prélude XII des Meslanges à II, III IV et V parties avec la basse continue, Henry Du Mont (1610-1684)

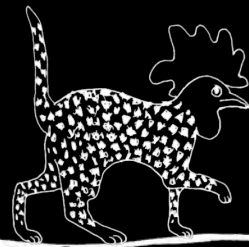
10-15. Harmonia Artificioso-Ariosa: Partia III, C 64, Heinrich Ignaz Franz von Biber (1644-1704) : Preludio - Allemande - Amener - Balletto - Giga - Ciaccona

El conjunt

Les Impertinences és un conjunt dedicat a la interpretació històricament informada de la música del segle XVII. La nostra formació, amb dues veus greus i una veu aguda, ens ha permès explorar repertoris poc interpretats, així com treballar en arranjaments originals.

Units per una recerca comuna de vincles entre tradició i creació, ens nodrim de les pràctiques de composició i d'improvisació de l'època, així com de les nostres experiències musicals eclèctiques, per retornar a la música escrita la seva vitalitat, encara que de vegades **això impliqui cometre algunes impertinències.**

Català - English

BESTIARIO

PABLO AGUDO LÓPEZ, VIOLIN, ARTISTIC DIRECTION

EMMA VIGNIER, CELLO, BASS VIOLIN

DARIO TAMAYO, HARPSICHORD

LUIS EDUARDO LÓPEZ CORREDOR, THEORBO

ULISES PINEDA, VIOLA DA GAMBA

FLORENCIA ROMERO, VIOLIN

GABRIEL CANNEVA, VIOLA

SERGIO VALDEOS, GUITAR

CALI FLORES, PERCUSSION

**imper
tinen·
ces**

Foreword

By Il Baskerville

Making music is always a political act, because music is made with bodies, and bodies have the power to change things, and what is politics, if not the will to change things? It is also an act of love, because creating, giving material form to an idea, is like getting married, having children, or setting out on a journey on foot: it is offering one's own body to an endeavor whose outcome we do not know, consciously throwing oneself into a kind of madness that will profoundly change us, that will change the world around us and may even hurt us, but which we know to be inevitable because it is not a decision we have made, but one that has made us.

It is an odyssey: a necessary journey, and one necessarily full of traps capable of making us forget that initial spark, that act of love and politics that set us in motion. In reality, everything is political: every person to convince, every form to fill out, every expense to face is political. The time we devote to all this (instead of using it to think or create) is political. Every obstacle between us and our music is political because it defines the limits of our freedom, evokes the struggle required to tear them down, and reminds us of the cost.

But if money, time, and physical strength come and go, love is inexhaustible and leaves us no other choice than to decide which side we are on, and this is especially true for seventeenth-century music: a poetics that relentlessly and mercilessly demands that its performers take a stand, avoid neutrality. To be on one side or the other, but to be. To feel the emotion in the text, the layers of meaning laid down by its composer, by language, by time, by context, by ourselves. To digest all of this and translate it into sound, and the sound back into emotion, until the final vibration which, as it fades, is lost in the void, leaving behind the frustration of not being able to grasp it except through memory, which is inevitably treacherous.

The music of the century that left the Renaissance behind and never knew the Industrial Revolution is raw, dirty, wild, unadorned, a slap in the face, music that resonates just as powerfully in a theater, a palace, the street, or the forest, because it commits the impertinence of saying that we are all equal, that the king is naked, that we are all naked before the overwhelming surge of emotions, and that therefore any power claiming the authority to tell us what is appropriate and what is not, what is normal and what is not, what is just, holy, or decent to do with our bodies, is illegitimate.

In a world still struggling mightily to free itself from such power, the act of impertinence is necessary to reveal it and bring it down. Or at least to exist despite it, through it, like a knife opening its chest as it crawls through its agonizingly slow demise.

Impertinence is not a game, a mockery, or a whim. Impertinence is the joy of being, of knowing oneself to be a protagonist within a story that marginalizes us — not a guest who must always ask for permission.

Five Power Rangers from another dimension have understood this and have come to give us all the love they are capable of. If you ask them, “What instrument do you play?”, the answer will be “no,” so don’t. Ask them why they are here, what story they are telling. Class disruptors by necessity and vocation, visceral realists like those Bolañian savage detectives whose names some of them bear, they have chosen to call themselves Les Impertinences, and not Les Impertinent(e)s, because they know that impertinence is an act, not an identity. One is not impertinent in the way one is a child, a human, or a living being. One embraces and performs impertinence because it is the only possible path. Ideally, one should be impertinent today so as never to have to be so again

About the album

At the beginning of the 17th century, European instrumental music took a new direction and developed a freer, wilder language. Inspired by opera, new composers sought a way to convey the most extreme emotions without the need for voice or text. Bestiario explores this repertoire both through the representation of animals in music, as in Marco Uccellini's marriage of the hen and the cuckoo, or in Carlo Farina's Capriccio, which brings together dogs, cats, farm animals, soldiers, bugles, and lyres, and by reclaiming the wild sound of a century that pushed the boundaries of expression and the limits of virtuosity.

A due bassi

For this album, we have chosen and adapted works that correspond to the geometry of our ensemble, in which two bowed basses coexist with separate parts of the basso continuo, an unconventional formation but one that can be found in the sources of the period. We have thus recorded Girolamo Frescobaldi's Canzoni a due bassi e canto, and we have also made arrangements entrusting the second high register to the viola da gamba or the bass violin, an octave lower, and composing new diminished basses.

Henry Du Mont, a common thread

We approached Henry Du Mont's instrumental pieces as a common thread linking the music of the various composers we discussed. Through these pieces, we offer an imaginative yet rigorous interpretation of this little-explored aspect of his work.

Biber and dance

As an epilogue to this program, we propose a unique version of Biber's Harmonia Artificioso-Ariosa, a virtuosic and danceable work for which we have decided to invite two musicians who specialize in traditional Latin American and Caribbean music. With them, we have sought, in the living tradition, the tools to interpret the dances of the 17th century, with which it has coexisted.

The ensemble

Les Impertinences is an ensemble of musicians dedicated to the historically informed interpretation of 17th-century music. Our formation of two basses and a treble has enabled us to explore rarely-played repertoires and to work on original arrangements.

United by a common quest for bridges between tradition and creation, we draw on the compositional and improvisational practices of the period, as well as our eclectic musical experiences, to restore the vitality of written music, even if it means **occasionally committing a few impertinences.**

livret en français
libreto en español

